

[Nyrup Rasmussen]

sektor? Det er trist, for jeg synes, man i det nye udspil savner alle de gode intentioner fra den gang, den nuværende industriminister fremlagde sin trods alt langt mere ambitiøse og perspektivrige industripolitiske redegørelse fra 1986. Hvor blev alle de gode målsætninger af?

Ret beset står vi tilbage med notater i massevis, og resultater, undskyld mig, der er lagt på is. Der er tre eksempler derpå. Et af dem er, at man i 1986 talte om langsigtede, holdbare udviklingslinier også på det teknologiske felt, og kort efter besluttede man at skære et år af det teknologiske udviklingsprogram.

Et andet eksempel er egnsudviklingsloven. I foråret 1988 understregede ministeren i et svar til Folketingets Erhvervsudvalg, at regeringen gerne ville styrke egnsudviklingsordningen. Alligevel har regeringen halveret tilsagnsrammen fra 122 mio. kr. i 1988 til 65 mio. kr. i 1989. Jamen har vi da fået løst vort lands regionale udviklingsbehov og problemer? Har vi fået løst Københavns, Nordjyllands eller Vestlollands problemer? Nej, vel?

Den tredje vinkel på historien om dansk erhvervs- og industripolitikens tilbagegang – desværre – er mangelen på koordination.

Mens regeringen i sit meget omtalte »handlingsprogram for afbureaukratisering« fra december sidste år fastslog, at eksportstipendiatordningen skulle privatiseres, så betegner industriministeren i sit eget såkaldte fremskridtssikringsrapportudspil samme ordning som vellykket, og der advares i rapporten mod at ændre ved den. Er det nu statsministerens afbureaukratiseringsudspil, eller er det industriministerens fremtidssikringsrapport, vi skal lægge mest vægt på i vurderingen?

Når alt kommer til alt, savner vi i Socialdemokratiet ét afgørende udgangspunkt i hele tænkningen omkring dansk erhvervspolitik. Udgangspunktet må være, at den offentlige sektor ikke nødvendigvis er for stor, men at vi i den nuværende situation virkelig må satse på, at konkurrencesektoren vokser. Tænk blot på, at vi i Socialdemokratiets handlingsprogram har påvist, at en stigning i beskæftigelsen på 10.000 personer i konkurrencesektoren vil indebære en forbedring af det offentliges samlede finanser på 3,5 mia. kr. og en bedring af betalingsbalancen på 1,5 mia. kr. Hvis vi et øjeblik forlænger dette enkle regnestykke, så kommer vi til, at 30.000 personer i runde tal faktisk vil

klare selve det finanspolitiske måltal, som regeringen har lagt sig fast på for 1989–90.

Jeg synes, at vi i lyset af den overenskomst-situation, som nu nærmer sig sin afslutning – og i hvert fald er afsluttet på det private arbejdsmarked – i lyset af den meget betydelige konkurrenceevneforbedring, der dér er opnået, må sige, at regeringen ikke har levet op til sin del af ansvaret med hensyn til at følge op med en effektiv, ny erhvervspolitisk indsats.

Men inden jeg kommer til alt det, der mangler i det såkaldte strategiplan 1990–92-oplæg, vil jeg gerne komme med nogle få bemærkninger om de to konkrete forslag, regeringen har lagt op til i sit udspil.

Det ene forslag drejer sig om etablering af nye såkaldte netværkscentre, der skal styrke samarbejdet mellem virksomhederne og løse en række fælles funktioner. Vi synes i Socialdemokratiet, at grundtanken er rigtig. Det har igennem mange år været et fundamentalt problem, at de små og mellemstore virksomheder har haft så svært ved at samarbejde, som tilfældet har været i en række brancher.

Jeg har i den forbindelse noteret mig, at det kun er de virksomhedseksterne omkostninger og omkostninger i forbindelse med etablering af fælles funktioner, der kan opnå støtte. Det får mig til at antage, at også fælles handelshuse, produktudviklingscentre og lignende kan blive omfattet, når man taler om tilskud til netværkscentre. Jeg vil gerne stille dette som et direkte spørgsmål til ministeren.

Det andet forslag i regeringens oplæg er en idé om at anvende et trecifret millionbeløb til medfinansiering af forsknings- og udviklingsprojekter. Der skal være tale om et samarbejde mellem mindst to virksomheder og eventuelt i samarbejde med det offentlige.

Vi finder, at forslaget trækker i den rigtige retning. Retningslinjerne er måske ikke ordentligt koordineret til andre ordninger og slet ikke i forhold til udviklingsfondens ordning og i forhold til tilskud til industrielle samarbejdsprojekter, som vi kender det i eksisterende lovgivning. Jeg vil gerne bede ministeren om at redegøre for, hvordan sammenhængen er imellem den eksisterende lovgivning på feltet og det nye initiativ, ministeren her lægger op til.

Hvis vi skal kigge lidt nærmere på det, synes jeg, det er uheldigt, at der ikke indgår en kvalitetsvurdering i det nye oplæg. Der tales alene